

отваряше уста, за да поеме жадно въздухъ и пакъ главата ѝ падаше безсилно на ржката ми. Животътъ ѝ угасваше. Всѣка минута движенията на тѣлото ѝ ставаха по-слаби, дишането — по-рѣдко. Най-после, като въздъхна дълбоко, тя се сгуши, трепна, изопна краката и главата си и... животътъ я напустана.

Дълго седѣхъ наведенъ надъ нея, следъ това станахъ, захрихъ тѣлото съ клончета и тихо тръгнахъ къмъ дома. Чакъ у дома си спомнихъ, че съмъ забравилъ пушката си при сърната, и ми се доиска пакъ да отида тамъ. Сега отидохъ не вече самъ, а съ работника, който бѣ изпратенъ да донесе сърната. Неприятно ми бѣ да разказвамъ у дома, какъ съмъ убилъ сърната, но още по-болно ми бѣ да слушамъ одобрение или похвала за сполучливия изстрелъ. Този сполучливъ изстрелъ бѣше и последния мой изстрелъ. Благодарение на него, азъ разбрахъ, какви жестоки страдания причиняватъ ловцитѣ на животнитѣ. По-преди стреляхъ на птици и нито веднажъ не ми бѣ идвало на умъ, колко безсърдеченъ съмъ билъ къмъ тѣхъ! Мжкитѣ и смъртта на сърната ми показаха ясно, колко лошо е за праздно удоволствие да се отнема живота на животнитѣ.

Ето защо азъ не станахъ ловецъ.

